

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 243/04-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. augusta 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Štefana Vargu, K., ktorou namietal porušenie práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 4 v spojení s čl. 51 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Košice II a Krajským súdom v Košiciach, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Štefana Vargu o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júna 2004 doručená sťažnosť Štefana Vargu, K. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 4 v spojení s čl. 51 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) a Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že okresný súd a krajský súd neprešetrili a spravodlivo nevybavili jeho žiadosť o obnovu konania, v ktorej poukazoval aj na zákaz mučenia. Touto skutočnosťou boli podľa názoru sťažovateľa porušené jeho ústavné práva

v zmysle uvedených článkov ústavy. Z uvedeného dôvodu žiada sťažovateľ aj primerané finančné zadostučinenie.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozorní, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd predbežne preskúmal kompletný spisový materiál sp. zn. 6 To 74/04, ktorý bol zaslaný krajským súdom na základe žiadosti ústavného súdu z 29. júna 2004, a zistil nasledovné skutočnosti.

Okresný súd v uznesení zo 16. februára 2004 sp. zn. 6 Nt 11/2003 zamietol návrh sťažovateľa o povolenie obnovy konania vo veci okresného súdu sp. zn. 7 T 16/96. V odôvodnení predmetného uznesenia je uvedené, že sťažovateľ podal 6. júla 2003 návrh na obnovu konania vo veci, v ktorej bol rozsudkom Obvodného súdu Košice 2 z 9. februára 1996 sp. zn. 7 T 16/96 v spojení s uznesením krajského súdu zo 17. apríla 1996 sp. zn. 10 To 145/96 uznaný vinným zo spáchania pokračovacích trestných činov porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 a 2 Trestného zákona, krádeže podľa § 247 ods. 1 písm. b) a e) Trestného zákona a poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1

Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťštyri mesiacov so zaradením do druhej nápravno výchovnej skupiny. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 17. apríla 1996.

Okresný súd z obsahu spisu zistil, že sťažovateľ už raz podal návrh na obnovu konania, pričom uviedol rovnaké dôvody. Uznesením okresného súdu z 27. novembra 2000 sp. zn. 3 Nt 1303/00 v spojení s uznesením krajského súdu z 27. februára 2001 sp. zn. 5 To 34/01 bolo právoplatne rozhodnuté o návrhu na obnovu konania.

Sťažovateľ vo svojom návrhu zo 6. júla 2003 neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, tak ako to predpokladá § 278 Trestného poriadku, preto okresný súd návrh na obnovu konania zamietol.

Krajský súd uznesením z 2. apríla 2004 č. k. 6 To 74/04-10 rozhodol o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 16. februára 2004 sp. zn. 6 Nt 11/2003. V odôvodnení predmetného uznesenia poukázal na skutočnosť, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne a zákonné, pretože sťažovateľ už raz podal v prerokováanej veci návrh na obnovu konania, a to z rovnakých dôvodov. Zároveň krajský súd uviedol, že v konaní o obnove konania nie je možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní, pretože toto konanie sa obmedzuje na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, predtým neznáme.

Krajský súd v uvedenom uznesení ďalej konštatuje, že sťažovateľ vo svojom návrhu nepoukázal na žiadny nový dôkaz alebo skutočnosť, ktoré by mohli odôvodniť iné rozhodnutie o jeho vine a priznanom nároku na náhradu škody alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k stupňu nebezpečnosti jeho činu pre spoločnosť, prípadne k jeho pomerom alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

S prihliadnutím na skutočnosti uvedené v predmetných uzneseniach okresného súdu a krajského súdu ústavný súd posúdil sťažovateľom uvádzané skutočnosti ako okolnosti, v ktorých nejestvuje príčinná súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľa a postupom okresného súdu a krajského súdu v predmetnej veci. Sťažovateľom namietané rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu nie sú zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Okresný súd aj krajský súd riadne preskúmali návrh sťažovateľa na obnovu konania aj jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu a aplikovali relevantné ustanovenia platných právnych predpisov.

Navyše, ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy nie je v konaní o povolení obnovy konania v štádiu do rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo rozhodnutia o zamietnutí návrhu na obnovu konania aplikovateľné, pretože nejde o rozhodovanie o právach a záväzkoch a odstránenie stavu právnej neistoty v primeranej lehote, pretože tu jestvuje istota právoplatného rozhodnutia vo veci (napr. rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 111/03).

V súvislosti s návrhom sťažovateľa, v ktorom poukazoval na zákaz mučenia, sťažovateľ neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by poukazovali na to, akým spôsobom, v akom časovom úseku alebo ktorou osobou, alebo osobami k nemu malo dôjsť.

Ďalšou významnou skutočnosťou, ktorou sa ústavný súd pri posudzovaní sťažnosti sťažovateľa riadil, je okolnosť, že okresný súd už raz v rovnakej veci právoplatne rozhodol.

V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti je zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta – napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 93/97, I. ÚS 87/97, I. ÚS 20/97, I. ÚS 24/98. Zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti nemožno odstrániť. Preto sa ústavný súd nezaoberal ďalšími nárokmi sťažovateľa, ktoré vo svojej sťažnosti uviedol.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2004